

Hrvatski sabor
Daniel Srb, zastupnik

U Zagrebu, 22. veljače 2011.

REPUBLIKA HRVATSKA
61 - HRVATSKI SABOR
ZAGREB, Trg Sv. Marka 6

Primljeno: 23-02-2011	
Klasifikacijska oznaka:	Org. jed.
018-05/11-01/01	65
Uredni broj:	Pril. Vrij.
6531-11-01	1

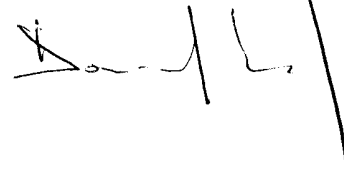
PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Prijedlog deklaracije o položaju i zaštiti hrvatske nacionalne manjine u Autonomnoj pokrajini Vojvodini / Republici Srbiji

Na temelju članka 120. i članka 177. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine, br. 71/2000, 129/2000, 117/2001, 6/2002 – pročišćeni tekst, 41/2002, 91/2003, 58/2004, 68/2007, 39/2008 i 86/2008), Daniel Srb, zastupnik Hrvatskoga sabora, podnosi Prijedlog Deklaracije o položaju i zaštiti hrvatske nacionalne manjine u Autonomnoj pokrajini Vojvodini / Republici Srbiji.

U postupku donošenja Deklaracije na sjednicama Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela potrebna obrazloženja i objašnjenja o podnesenom prijedlogu davat će predlagatelj, zastupnik, Daniel Srb.

Daniel Srb

Pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske u čijem članku 10. jasno stoji kako ...*“Republika Hrvatska štiti prava i interese svojih državljana koji žive i borave u inozemstvu i promiče njihove veze s domovinom. Dijelovima hrvatskog naroda u drugim državama jamči se osobita zaštita i skrb Republike Hrvatske“*, kao i Međudržavni sporazum između Republike Hrvatske i Republike Srbije i Crne Gore o recipročnoj zaštiti nacionalnih manjina potpisan u Beogradu 15. studenog 2004. godine, a na temelju novih spoznaja o teškoj i ponižavajućem položaju hrvatske nacionalne manjine u Autonomnoj pokrajini Vojvodini/Republici Srbiji koje su u obliku javnog apela uputile sve vodeće kulturne, društvene i političke institucije i organizacije hrvatske nacionalne manjine u navedenoj zemlji,

Hrvatski sabor na temelju članka 120. Poslovnika Hrvatskoga sabora, na sjednici održanoj _____ 2011. donosi

DEKLARACIJU O POLOŽAJU I ZAŠTITI HRVATSKE NACIONALNE MANJINE U AUTONOMNOJ POKRAJINI VOJVODINI / REPUBLICI SRBIJI

1. Republika Hrvatska, temeljem svoga Ustava i Zakona, kao i temeljem prihvaćenih međunarodno pravnih dokumenata, deklaracija i okvirnih konvencija, odnosno međudržavnih sporazuma naglašava kako jamči punu potporu i zaštitu svim hrvatskim manjinskim ili etničkim grupama u svijetu pa tako i hrvatskoj nacionalnoj i etničkoj manjini u Autonomnoj pokrajini Vojvodini / Republici Srbiji koja je i danas izložena asimilacijskim pritiscima institucija navedene države.
2. Podržavamo rad hrvatskih institucija i organizacija u autonomnoj pokrajini Vojvodini/Republici Srbiji u njihovim nastojanjima oko sprječavanja nasilne institucionalne asimilacijske politike kako srbijanskih državnih tijela tako i kulturnih institucija i to posebice glede izdvajanja djela hrvatskih subetničkih zajednica Bunjevaca i Šokaca iz matičnog hrvatskog nacionalnog korpusa. Pritisak na hrvatsku manjinsku zajednicu u Autonomnoj pokrajini Vojvodini/Republici Srbiji danas se ogleda i u institucionalnim pokušajima stvaranja zasebne nacije Bunjevaca, odnosno standardiziranju hrvatskog (bunjevačkog) ikavskog dijalekta u zasebni standardni bunjevački jezik.
3. Naglašavamo kako su brojni ugledni bunjevački i šokački Hrvati iz Dalmacije, Like i Slavonije kao i s današnjeg prostora Autonomne pokrajine Vojvodine dali izniman doprinos izgradnji hrvatskoga nacionalnog i kulturnog identiteta u prošlosti. Među tim uglednim hrvatskim uglednicima posebice se ističu imena bana Josipa Šokčevića, Ante Starčevića, Josipa Đide Vukovića, ali i svećenika kao što su: biskup Pavao Sučić, biskup Josip Juraj Strossmayer, biskup Ivan Antunović, biskup Lajčo Budanović i msgr. Blaško Rajić ili

književnici Antun Gustav Matoš, Ante Evetović Miroљjub, vlč. Aleksa Kokić, Marko Čović, Mile Budak, kao i kipar Ivan Meštrović ili kompozitor Albe Vidaković i dr.

4. Tražimo od Vlade Republike Hrvatske da žurno razmotri odnose s Republikom Srbijom te da od njenih državnih tijela zatraži prekid uznapredovalog procesa asimilacije hrvatske nacionalne manjine u Autonomnoj pokrajini Vojvodini kao i prekid svih radnji koje imaju za cilj pretvaranje hrvatske etničke zajednice Bunjevaca u posebnu naciju.
5. Tražimo od Vlade Republike Hrvatske da o kršenju nacionalnih prava i nastavku asimilacijskih procesa nad Hrvatima u Autonomnoj pokrajini Vojvodini/Republici Srbiji obavijeste kako europske tako i mjerodavne međunarodne institucije koje se bave zaštitom ljudskih i manjinskih prava
6. Tražimo od Vlade Republike Hrvatske da razmotri mogućnosti suspendiranja međudržavnog sporazuma s Republikom Srbijom, ako druga strana ne prestane s procesima sustavne nasilne asimilacije hrvatskih subetničkih zajednica u Autonomnoj pokrajini Vojvodini.
7. Tražimo od Vlade Republike Hrvatske da obveže sve vodeće hrvatske političke, kulturne i društvene institucije oko obvezatnoga rada u pružanju pomoći hrvatskim kulturnim, društvenim i političkim institucijama u Autonomnoj pokrajini Vojvodini kako bi se osnažili institucionalni kapaciteti hrvatske nacionalne manjine oko organiziranja učinkovitog djelovanja glede navedenih asimilacijskih procesa.

Obrazloženje:

Imajući u vidu međunarodne pravne dokumente i okvirne konvencije o zaštiti prava nacionalnih manjina, kao što su *Opća deklaracija o ljudskim pravima* usvojena i proglašena na Općoj skupštini Ujedinjenih naroda 10. prosinca 1948. godine (rezolucija broj 217/III) iz koje je proistekla i *Deklaracija o pravima osoba koje pripadaju nacionalnim ili etničkim, vjerskim i jezičnim manjinama* usvojena i proglašena na 47. zasjedanju Opće skupštine Ujedinjenih naroda 18. prosinca 1992. godine (rezolucija broj 47/135), u kojima se izrijeком potvrđuje volja zemalja potpisnica u zaštiti i unapređenju ljudskih prava i sloboda svih naroda bez razlike u njihovoj rasnoj, vjerskoj, jezičnoj ili drugoj posebnosti. Navedena se temeljna prava glede nacionalnih ili etničkih manjina posebice naglašavaju u osnaženoj Deklaraciji iz 1992. godine u člancima 1. i 2. u kojima se ističe kako manjinska prava moraju biti zaštićena u državama potpisnicama i da su temelj stabilnih demokratskih državnih uređenja te moraju biti uključene i zaštićene od strane država u kojima žive.

Budući da iz navedenih Deklaracija proizlaze i sve temeljne konvencije europskih zemalja, a među njima posebice je proistekla *Europska konvencija o ljudskim pravima - Konvencija o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda* usvojena u Rimu 4. studenog 1950. godine te koja je osnažena i dodatnim Protokolima koji obavezuju članice potpisnice o postupanju u zaštiti ljudskih prava i sloboda te u čijim je člancima 14. (Zabrana diskriminacije) i 17. (Zabrana zloupotrebe prava) jasno potvrđeno kako se ne smije tolerirati kršenje ljudskih prava i sloboda o strane državnih tijela bilo koje države.